

Вълчокъ се върна у дома слѣдъ двѣ недѣли, измършавѣлъ, отпадналъ, но здравъ.

Баща ми каза, че кучетата знаятъ една трѣва, съ която се лѣкуватъ отъ ухапването на пепелянката.

Вѣрното куче.

Прѣводъ.

Единъ селянинъ ималъ голѣмо куче. Скоро то остарѣло и не могло вече да пази господарскитѣ имущества. Не искалъ селянинътъ даромъ да храни кучето. Тръгналъ той съ него къмъ лодката си и взелъ съ себе си връвь и камъкъ. Отдалечилъ се той отъ брѣга и започналъ да увива връвта около камъка, а кучето гледа на него съ умнитѣ си очи, като че ли разбира какво ще прави съ него господарътъ му. Привързалъ селянинътъ камъка за шията на кучето, станалъ и съ единъ ударъ на крака си го свалилъ въ водата.

Кучето изчезнало. Но при това лодката се наклонила силно настрани. Селянинътъ не се удържалъ и самъ падналъ въ водата. Една вълна го ударила, и той започналъ да потъва. Отведнажъ усѣтилъ, нѣкой го тегли. А, това е неговото куче! Неговиятъ камъкъ се отвързалъ, и то се хвърлило да спасява стопанина си. Хванало то съ зъби дрехитѣ му, прѣплувало съ него на брѣга и се струполило полумъртво.

Заплакалъ селянинътъ, пригърналъ вѣрното си куче и му станало мъчно и срамно. До самата си смъртъ той хранилъ и гледалъ вѣрния си приятель.